

Přestupy pojištěnců.

Dr. Al. J. Jindřich - Dr. Jan Podlipský.*)

Dne 14. března 1491 bylo vyhlášeno vládní nařízení ze dne 19. prosince 1940 č. 96 Sb. o přestupech v sociálním pojištění (zaopatření); toto vládní nařízení nabylo účinnosti dnem vyhlášení. Přestupem rozumí se výstup pojištěnce (zaměstnance) z pojistné povinnosti u některého nositele veřejnoprávního důchodového pojištění nebo výstup ze zaměstnání, v němž měl nárok na veřejné zaopatření, jemuž následuje vstup do pojištění u jiného nositele pojištění nebo do zaměstnání u veřejného zaměstnavatele. Změna zaměstnavatele, která není prováděna změnou pojistné příslušnosti, není přestupem ve smyslu tohoto vládního nařízení.

Právní následky těchto přestupů, které znamenají ztrátu práv a povinností vůči dosavadnímu nositeli pojištění (nebo veřejnému zaměstnavateli) a vznik obecně jiných práv a povinností vůči novému nositeli pojištění, byly až dosud stanoveny určitými předpisy jednotlivých sociálně pojišťovacích zákonů. Jádrem jejich byla zásada, že přestup je prováděn t. zv. převodem, t. j. vydáním převodní částky, jejíž výše reprezentovala pro konkrétní případ nabyté nároky pojištěncovy u dosavadního nositele pojištění; nový nositel pojištění zhodnotil pak přijatý peněz v svém pojišťovacím (zaopatřovacím) systému ve prospěch nově přistoupišního pojištěnce, buď započtením určité příspěvkové (pensijní) doby, nebo zvýšením nároků z pojištění pouze u něho získaného, nebo obojím způsobem.

Právě vyhlášené vládní nařízení zachovává v zásadě dosavadní stav, jde-li o přestupy mezi nositeli pensijního pojištění navzájem. Soukromí zaměstnanci ve vyšších službách, kteří nepodléhali nikdy pojištění podle jiného sociálně pojišťovacího zákona, nejsou — až na podružné změny pro jejich práva a povinnosti bezvýznamné — tímto vládním nařízením dotčeni. Přestoupí-li na př. zaměstnanec vyšších služeb u Škodových závodů, které mají vlastní náhradní pensijní ústav, do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti u Všeobecného pensijního ústavu, budou právní účinky přestupu tytéž jako podle dosavadních norem.

Ani u přestupů od nositelů veřejnoprávního pojištění do veřejné služby, v níž zaměstnanec jest vyňat z pojistné povinnosti proto, že má nárok na veřejné zaopatření (na př. státní pense), není co do právních účinků zásadních změn. Pouze převodní částka nahrazuje se úhrnem pojistného, které odpovídá započtené příspěvkové době získané u dosavadního nositele pojištění, případně doplněným premiovou rezervou za nároky převyšující nároky zákonné (statutární) pojištění u náhradních ústavů, připojištění a pod.). Podobný jest i postup při opačných přestupech; převádí se pojistné, které by byl veřejný zaměstnavatel musil odvésti, kdyby doba vyňaté služby byla pojištěna u Všeobecného pensijního ústavu. Zde však nová ustanovení poskytují přestupujícím zaměstnancům nesporné výhody; především tím, že každá doba vyňaté služby se po přestupu hodnotí jako doba pensijního pojištění, tedy i případná doba veřejného zaměstnání, kterou nelze kvalifikovati jako vyšší službu ve smyslu pensijního zákona, a dále, že zvláštní zcela nové ustanovení umožňuje i zaměstnancům opustivším veřejnou službu dobrovolně pokračovati v pensijním pojištění u Všeobecného pensijního ústavu, jestliže nevstoupili do žádného nového zaměstnání. Výhoda prvně jmenovaná jest však omezena ustanovením o Fonděch pro invalidní a starobní pojištění dělnických zaměstnanců protektorátních drah a

*) Výňatek z komentáře Dra Al. J. Jindřicha a Dra Jar. Podlipského k vlád. nařízení č. 96/1941 Sb., který vyjde v nejbližší době v Právnickém knihupectví a nakladatelství V. Linhart a v Praze.

pošty, pro něž působí jako nositelé pojištění; tyto fondy při provádění tohoto nařízení se posuzují jako nositelé invalidního pojištění a tedy jejich pojištěnci, ač pojmově patří mezi veřejné zaměstnance vyňaté z obecného pojištění, se posuzují jako pojištěnci Ústřední sociální pojišťovny. O přestupech mezi nositeli pensijního pojištění navzájem a mezi nositeli sociálního pojištění s jedné strany a veřejnými zaměstnavateli s druhé strany a mezi těmito zaměstnavateli navzájem jednájí části II. a III. nařízení a, jak již řečeno, nemění celkem mnoho na dosavadní úpravě a následcích, které pro zaměstnance přestup má.

Naproti tomu zcela odlišně je upravena celá materie při přestupech mezi nositeli různých odvětví sociálního pojištění, a to v části I., v níž se zcela novým způsobem upravuje výše nároků pojištěnců a jejich pozůstalých, jakož i podmínky pro přiznání těchto nároků. Zároveň se ruší dosavadní účinek přestupu, t. j. povinnost k vydání převodní částky. Tím odpadá i možnost použití u nového nositele pojištění dosavadního způsobu, jímž se na podkladě převedené částky zhodnotily podle zásad pojistné techniky nároky u dřívějšího nositele získané, v pojistném systému platném pro nové pojištění. Základní myšlenkou nové úpravy jest *odstraniti převody* a vyměřiti *důchod složený* z důchodových částí příslušejících příjemci z těchto jednotlivých odvětví sociálního pojištění, jímž zaměstnanec během své výdělečné činnosti postupně podléhal. Pro ustanovení podmínek pro vznik nároků utvořilo vládní nařízení pojem *hlavního nositele pojištění*, t. j. nositele, který jest povinnen rozhodnouti o pojistné dávce jak co do podmínek, tak co do její výše, a dávku vypláceti. Naše sociální zaměstnanecké pojištění pro případ invalidity, stáří a úmrtí je prováděno podle tří zákonů a také třemi typy nositelů pojištění podle těchto zákonů. Zaměstnanci převážně dělnického charakteru, podléhají zákonu č. 221/1924 Sb. (t. zv. invalidní pojištění), jehož nositelem jest Ústřední sociální pojišťovna a pro účely tohoto vládního nařízení též Fond pro invalidní a starobní pojištění zaměstnanců protektorátních drah a Fond pro invalidní a starobní pojištění poštovních zaměstnanců.

Zaměstnanci dělnického charakteru v podnicích hornických jsou pojištěni podle zákona č. 242/1922 Sb. (provisní pojištění) a nositelem tohoto pojištění jest Ústřední bratrská pokladna. Ostatní — zaměstnanci ve vyších službách — podléhají zákonu č. 26/1929 Sb. (pensijní pojištění), které provádí Všeobecný pensijní ústav a t. zv. náhradní ústavy (na př. Pensijní ústav Škodových závodů). Při provádění tohoto vládního nařízení považují se za náhradní ústavy též pensijní ústavy pro zaměstnance soukromých drah, sloužících veřejně dopravě, pensijní oddělení Fondu pro invalidní a starobní pojištění zaměstnanců protektorátních drah a Pensijní fond pro zaměstnance Národního divadla.

Pojištění osob samostatně hospodařících podle zákona č. 148/1925 Sb. nezahrnujeme do těchto úvah, protože zákon nenabyl dosud účinnosti. Každý z těchto tří druhů našeho sociálního pojištění má jak odlišné podmínky pro nápad pojistných dávek, tak i odlišnou výměru. Společně jim jsou v zásadě jednotlivé druhy dávek (invalidní, starobní, vdovský, sirotčí důchod, výbavné, pohřebné, odbytné), které se poskytují, a společná struktura pro výměru důchodu; důchod se skládá z pevné základní částky a ze zvyšovacích částek. Tyto zvyšovací částky příslušejí za každý příspěvkový měsíc (v invalidním pojištění týden), který byl získán v pojištění, a jsou odstupňovány podle výše pojištěného služného (mzdy), které je podkladem pro vyměření pojistných příspěvků. Jsou tedy závislé na výši služného a době trvání pojištění, kdežto pevná základní částka není v žádném vztahu k délce pojištění a výši služného. Základní podmínkou pro vznik nároku na důchod je u všech tří odvětví pojištění dokonání čekací doby, která činí v invalidním pojištění 150 týdnů (výjimkou 250), v provisním 35 měsíců (výjimkou 60), v pensijním 60 měsíců.

Pro posouzení, zda je vůbec dokonána čekací doba, sčítají se podle tohoto vládního nařízení všechny doby, získané v různých odvětvích sociálního pojištění,

dohromady. Není-li splněna podmínka čekací doby ani u toho nositele pojištění, u něhož je tato doba nejkratší (rozumí se, že v úvahu přicházejí jen ti nositelé, u kterých pojištěnec vůbec byl pojištěn), je hlavním nositelem ústav, u něhož bylo naposled provedeno pojištění. Je-li splněna tato podmínka jen pro jednoho z nich (na př. pojištěnec získal úhrnem 35 měsíců a byl pojištěn jednak u Ústřední bratrské pokladny, jednak u Všeobecného pensijního ústavu), je hlavním nositelem ten, u něhož je podle zákona pro něj platného tato podmínka splněna. Je-li splněna tato podmínka pro dva, nebo jsou-li zúčastněni všichni tři, pro všechny tři druhy pojištění, jest hlavním nositelem nositel onoho druhu pojištění, v němž pojištění v poslední době 60 pojištěných měsíců trvalo nejdéle. Je-li pojištění téhož druhu prováděno postupně u dvou nebo několika nositelů pojištění (na př. invalidní pojištění jednak u Ústřední sociální pojišťovny, jednak u Fondu pro invalidní a starobní pojištění zaměstnanců pošt) a má-li být podle předcházejících zásad na př. nositel invalidního pojištění hlavním nositelem, je jím poslední ze zúčastněných nositelů invalidního pojištění; samozřejmě je tato zásada, jde-li o nositele pensijního pojištění, poněvadž, dojde-li k přestupu mezi nimi, je přestup provázen vydáním převodní částky podle části II. s účinky v zásadě stejnými jako podle ustanovení až dosud platných.

Tato velmi složitá úprava otázky hlavního nositele pojištění vznikla ze snahy stanovit podmínky pro přiznání pojistné dávky pojištěnci probíhajícímu několika různými druhy zaměstnání podle onoho odvětví sociálního pojištění, k němuž v posledních pěti letech pojištění povahou vykonávaných prací převážně náležel, i když v poslední době před vznikem pojistného případu naposled byl pojištěn v jiném odvětví. Až dosud byl nositelem pojištění rozhodujícím o dávce podle zákona pro něj platného poslední příslušný nositel pojištění (až na výjimky dané v zájmu pojištěncovy ochrany na př. v § 115 pens. zák.). Nová úprava vyhovuje dobře pojmu formální spravedlnosti; dávající pojištěnci pro přiznání důchodu podmínky odpovídající onomu typu pojištění, které bylo uzákoněno pro onen zaměstnanecký soubor, ke kterému podle mechanického měřítká časového poškozený pojištěnec v posledních pěti letech převážně náležel. Úprava zneškodňuje zcela spolehlivě ryze spekulativní vstupy do hodnotnějšího pojištění v očekávání brzkého pojistného případu. Ovšem normální sociální vzestup dělnického zaměstnance ukončený předčasně a nenadále tragickým pojistným případem jest postižen ssebou. Jest věcí zvláštních úvah sociálně politických na podkladě statistiky o četnosti těchto případů rozhodnouti o oprávněnosti této úpravy. Naproti tomu jest pojištěnec zásadami o určení hlavního nositele lépe nežli doposud chráněn pro první dobu po přestupu před následky sociálního sestupu (na př. ze zaměstnání horníka do zaměstnání nádeníka), neboť se mu zachovávají v nejčetnějších případech po dobu plných 30 měsíců po přestupu příznivější podmínky hodnotnějšího pojištění. Zvláště budiz zdůrazněno to, že krátkodobá, s hlediska výše kvalifikovaného zaměstnance nouzová, zaměstnání dělnického charakteru, která však nemohou býti považována ve smyslu zákona za příležitostná a tedy pojištění nepodléhající, nezpůsobí zánik nároků podle podmínek dřívějšího hodnotnějšího pojištění.

Důchod — (budeme mluvit pouze o invalidním důchodu, neboť ostatní důchody a v pensijním pojištění i jednorázové dávky se vyměřují poměrným dílem tohoto důchodu) — vyměřený na základě průběhu pojištění získaného ve dvou nebo ve všech odvětvích sociálního pojištění, skládá se i nyní ze základní částky a ze zvyšovacích částek.

Není-li zúčastněno pensijní pojištění (a ani veřejné zaopatření, které se podle části III. vládního nařízení při předcházející účasti na průběhu pojištění mění v pojištění pensijní převodem příslušného pojistného na Všeobecný pensijní ústav), činí základní částka 550.— K zvýšená o státní příspěvek K 660.—, tedy základní částku invalidního nebo provisičního pojištění. Je-li zúčastněno pensijní pojištění, resp. veřejné zaopatření, vypočte se základní částka jako násobek 53

a počtu příspěvkových měsíců samotného pensijního pojištění, nesmí však přesahovati 3.180 K a klesnouti pod 1.210.— K; jestliže však není zároveň nositel pensijního pojištění hlavním nositelem, snižuje se tento násobek i stanovené maximum a minimum o státní příspěvek, neboť pak bude nositel invalidního nebo provisičního pojištění nositelem hlavním a přizná státní příspěvek na podkladě svého zákona. V těchto případech stává se tedy dosavadní pevná základní částka pohyblivou v mezích daných minimem a maximem, resp., jakmile je pensijní pojištění zúčastněno, podle počtu příspěvkových měsíců mezi 22. a 61. Dosaďadní základní částka pensijního pojištění je 3.600 K a zůstává jí pouze, není-li zúčastněno v průběhu pojištění ani pojištění invalidní ani provisiční. Sebekratší účast invalidního nebo provisičního pojištění při sebedelším a trvalém pojištění pensijním zkracuje základní částku pensijního pojištění o 420.— K. Důvody této redukce tkví patrně v pojišťovatelském hledisku na vyšší pojistné riziko plynoucí ze souboru přestupujících pojištěnců proti pojistnému riziku ostatního souboru, který podléhá od počátku výdělečné činnosti pensijnímu pojištění; tomuto hledisku musely patrně ustoupiti úvahy sociální.

K základní částce přistupují zvyšovací částky a sice v té výši, jak byly získány v tom kterém odvětví pojištění. Vedle zvyšovacích částek přiznává se ještě za určitých předpokladů zvýšení za vyšší nároky, které pojistětec získal u náhradních pensijních ústavů. Není-li náhradní ústav hlavním nositelem pojištění, stanoví se zvýšení tak, jakoby šlo o přestup k Všeobecnému pensijnímu ústavu; t. zv. přeplatek nad zákonitou převodní částku se zhodnotí podle zásad pojistné matematiky a podle početních podkladů Všeobecného pensijního ústavu. Je-li náhradní ústav hlavním nositelem, projeví se vyšší náhradní pojištění jen tehdy, jestliže v samotném pensijním pojištění (včetně případného pojištění u Všeobecného pensijního ústavu) byla dokonána čekací doba, t. j. získáno 60 příspěvkových měsíců pensijního pojištění, a samozřejmě, jestliže v konkrétním případě ke dni výstupu z náhradního pojištění by vyplynul vyšší nárok nežli za stejných předpokladů z pojištění u Všeobecného pensijního ústavu. Zvýšení důchodu za vyšší náhradní pojištění se zde vyměřuje rozdílem nároku na důchod podle stanov a nároku podle pensijního zákona. Byla-li na př. příspěvková doba v invalidním pojištění 400 týdnů a příspěvková doba v pensijním ujištění 50 měsíců, z čehož připadalo na pojištění u Všeobecného pensijního ústavu 20 měsíců a na náhradní ústav 30 měsíců a je-li hlavním nositelem pojištění Všeobecný pensijní ústav nebo Ústřední sociální pojišťovna, uplatní se ve výměře důchodu vyšší statutární nároky z náhradního pojištění; je-li však hlavním nositelem pojištění náhradní ústav, tyto nároky se neuplatní. S výjimkou ustanovení o hodnocení vyššího náhradního pensijního pojištění nezáleží při výměře důchodu na tom, v jakém pořadí byly získány příspěvkové doby u jednotlivých nositelů různých odvětví sociálního pojištění. Základní částka se stanoví vždy podle počtu měsíců pensijního pojištění a nemůže klesnouti pod základní částku provisičního a invalidního pojištění bez ohledu na to, v kterém časovém období byly měsíce pensijního pojištění získány a kdo je hlavním nositelem pojištění. K základní částce se pak přičtou všechny získané zvyšovací částky; ovšem ustanovení o zániku nároků po uplynutí ochranné lhůty, které obživnou po přerušení delším 5 let jen za určitých podmínek, nejsou tímto vládním nařízením dotčena, takže doby, které neobživly, nepřicházejí v úvahu ani pro stanovení čekací doby, ani pro zvýšení důchodu o zvyšovací částky patřící k těmto dobám.

V dalších paragrafech části I. je stanoveno, jakým způsobem se jednotliví nositelé pojištění účastní na úhradě složené dávky; obvyklé jednorázové dávky nese bez zřetele k délce pojištění hlavní nositel pojištění. Při uplatnění nároku na dávku musí nejprve nositel, jemuž byla žádost podána, rozhodnouti, je-li hlavním nositelem pojištění; v kladném případě rozhodne zároveň o existenci nároku a výši dávky, v záporném případě postoupí žádost příslušnému (hlavnímu) nosi-

teli pojištění. Spory o příslušnosti (o tom, kdo je hlavním nositelem pojištění) rozhoduje ministerstvo sociální a zdravotní správy, spory týkající se samotné dávky jsou ponechány soudnictví podle předpisů platných pro hlavního nositele pojištění.

Myšlenka nahraditi dosavadní ustanovení o následcích přestupu tak, aby sociálně pojišťovací ústavy nebyly administrativně nadměrně zatěžovány složitou agendou převodovou, která se ukázala nejtíživější především při fluktaci dělníků mezi soukromou službou a službou u veřejných institucí, hlavně drah a pošt, a měla být provázána vždy převodem (někdy i $10\times$ do roka u téhož pojištěnce) a dále při fluktaci mezi dělnickým zaměstnáním a zaměstnáním ve vyšších službách (dělník se stával na čas dílovedoucím a naopak), vznikla brzy po uzákonění první novely invalidního pojištění a po vydání pensijního zákona z roku 1929; již tehdy se nahromadily u jednotlivých nositelů pojištění takové spousty případů, v nichž bylo třeba provésti převod, že se tyto ústavy musily omezovati na provádění pouze těch z nich, u nichž došlo k uplatnění nároku na dávky, a ponechaly ostatní případy, očekávající vydání tohoto přestupového nařízení, neprovedeny. Proto vládní nařízení vztahuje platnost nové úpravy provedené částí I., na všechny přestupy vzniklé po 31. prosinci 1928, pokud pojistný případ nenastal před 1. březnem 1940. Toto poslední datum bylo zvoleno proto, že tímto dnem nabyla účinnosti IV. novela invalidního pojištění a II. novela proviisního pojištění, které zavedly nové třídy, takže vládní nařízení č. 23/1937 Sb. o převodních částkách Ústřední sociální pojišťovny a použití převodních částek pensijního pojištění v systému invalidního pojištění nemohlo by se beze změny aplikovati na přestupy nastalé po 29. únoru 1940 mezi Ústřední sociální pojišťovnou a nositeli druhých odvětví sociálního pojištění.

Nutno rozeznávati tyto případy:

I. Přestup nastal před 1. lednem 1929; provedené převody i se svými účinky zůstávají v platnosti i po vyhlášení tohoto vládního nařízení, t. j. podmínky pro přiznání dávky i výměra dávky řídí se právním stavem před účinností tohoto nařízení (bez ohledu na to, kdy nastal pojistný případ).

II. Přestup nastal v době mezi 31. prosincem 1928 a 1. březnem 1940.

A) Pojistný případ nastal v témže mezidobí; pak platí totéž co sub I.

B) Pojistný případ nastal mezi 29. únorem 1940 a 14. březnem 1941. O dávce bylo nutno rozhodnouti tehdy příslušným nositelem pojištění a vyměřiti ji ve výši podle norem platných ke dni nápadu dávky; ke dni 14. března 1941 třeba rozhodnouti otázku hlavního nositele pojištění a, nastane-li změna v osobě nositele pojištění, znovu rozhodnouti, zda jsou splněny u nového nositele pojištění podmínky pro přiznání dávky, která se v každém případě stanoví od 14. března 1941 ve výši podle nových zásad, i když nositel pojištění, který původně důchod přiznal, stane se nositelem hlavním.

C) Pojistný případ nastal po 13. březnu 1941; postupuje se hned od počátku podle nových ustanovení.

III. Přestup nastal po 29. únoru 1940.

A) Pojistný případ nastal před 14. březnem 1941; mělo by se zásadně postupovati jako sub II. B.; tomu však brání to, že pro tyto přestupy chybí zákonné opatření, jak stanviti převodní částku, jde-li o přestupy od Ústřední sociální pojišťovny nebo od Ústřední bratrské pokladny, a jak zhodnotiti převodní částku, jde-li o přestup k těmto nositelům pojištění. Lze očekávati, že tato mezera bude vyplněna zvláštním vládním nařízením, které doplní buď toto vládní nařízení dodatečným ustanovením pro tyto případy nebo vládním nařízením č. 23/1937 Sb.

B) Pojistný případ nastal po 13. březnu 1941; postupuje se hned od počátku podle nových ustanovení.

Byla-li již převedena převodní částka v případech, na které se toto vládní nařízení vztahuje (případy sub II-B, C, III-A, B) nevrací se sice, ale případ se přesto posuzuje podle předpisů tohoto nařízení. Příslušnou úhradu částek

připadajících na dobu, za kterou byla převodní částka vydána, platí hlavnímú nositeli onen nositel, který převodní částku přijal.

Závěrem můžeme shrnouti:

Nová úprava dosahuje hlavnímú zamýšleného účelu odstraňujíc převody až na malý zbytek podle částky II. a III. vládn. nařízení, které zvláště pro Ústřední sociální pojiškovnu a Ústřední bratrskou pokladnu tvoří zcela mizivou část dosavadních převodů. Zvláště vhodnou se jeví úprava i co do podmínek přiznání i co do výše dávky při sociálních sestupech, zachovávajíc o něco déle nežli podle dosavadního stavu (§ 115, odst. 3. p. z.) přestoupivšimú pojištěnci lepší podmínky dřívějšího hodnotnějšího pojištění a poskytujíc mu zásadně vyšší — někdy i podstatně vyšší — výměru dávky. U sociálních vzestupů (z dělnického do pensijního pojištění) docházelo dříve k náhlým skokům z nízké výměry nároku na podstatně vyšší výměru, jakmile byla po převodu (často i zároveň s převodem) získána čekací doba pensijního pojištění. Příznivější podmínky hodnotnějšího pojištění se nyní objeví až tehdy, stane-li se nositel pensijního pojištění hlavním nositelem pojištění, tedy pravidlem po 30 měsících pensijního pojištění. Vyšší výměra základní částky stoupá poněkud s počtem příspěvkových měsíců pensijního pojištění a nedosáhne plně základní částky pensijního pojištění. Převody mezi nositeli pensijního pojištění zůstávají v celku nezměněny. Některé nepříjemné následky těchto převodů, hlavně redukce nároků po přestupu do vyššího náhradního pojištění prováděná podle mechanických zásad pojistné techniky, která někdy vede k anomaliím toho druhu, že na př. přestoupivší pojištěnec pro zbytek aktivního života nemůže placením vyšších statutárních příspěvků dosáhnouti vyššího důchodu nežli zákonného, čekají dosud na odstranění vhodnější úpravou v budoucnosti. Úprava přestupů k veřejným zaměstnavatelům a od nich zjednodušuje převody a poskytuje pojištěncům výhody.

Vymáhání rentové daně vybírané srážkou, bylo-li opomenuto srážku provést.

Dr. Vladimír Hrdlička.

Zemský úřad v Praze poukázal v zastoupení země České stavitelským firmám úroky z prodlení, aniž byla provedena srážka daně rentové podle § 180 a násl. zák. o přímých daních. Otázku, zda lze vymáhati proti stavitelským firmám rentovou daň platebním rozkazem, odpovědělo zemské finanční ředitelství v Praze záporně s tímto odůvodněním: Daňovým dlužníkem ve smyslu § 180 zák. o př. d. jest zemský úřad (spr. snad země Česká), nikoliv příjemce požitků. Nelze proto daň rentovou srážkou vybíranou vymáhati na příjemci požitků, nýbrž na daňovém dlužníku. Když zemský úřad v Praze vyzval stavitelské firmy, aby mu omylem nesražené částky zaplatily, zamítla sice berní správa stížnosti podané proti těmto výzvám, ale zemské finanční ředitelství v Praze zamítavé rozhodnutí podle § 256 odst. 5. zák. o př. d. zrušilo s odůvodněním, že o refundaci daně rentové srážkou vybírané, která při výplatě požitků nebyla sražena, nerozhodují již podle obdoby odst. 4 prov. nař. k § 180 odst. 1. zák. o př. d. finanční úřady, nýbrž řádné soudy, ježto jde o věc soukromoprávní. S tímž odůvodněním pak bylo odmítnuto vydati proti firmám platební rozkazy, ježto prý není pro daň rentovou srážkou vybíranou ustanovení obdobného § 33 zák.